

NHỮNG NGƯỜI KHÔNG SỢ THẦN CHẾT VÀ BIẾT CÁCH CHẾT

Dẫn nhập: Cuộc chiến xâm lược của tên tân phát-xít Vladimir Putin phát động vào ngày 24/2/2022 đến nay đã ba tuần vẫn chưa ngã ngũ vì gặp phải sức kháng cự mãnh liệt của Tổng Thống Ukraine là Volodymyr Zelensky và toàn thể quân, dân của đất nước này. Xin kính cẩn nghiêng mình trước NHỮNG NGƯỜI KHÔNG SỢ THẦN CHẾT. Những ngày này, 46 năm về trước, trước khi ông Tổng Thống thời cơ của đất nước Việt Nam là Dương Văn Minh hèn nhát kêu gọi QLVNCH đầu hàng để giao trọn miền Nam cho VC thì, trong giờ phút Miền Nam lâm tử, đã có những binh sĩ, các vị Tướng lãnh miền Nam – NHỮNG KẸ ĐÃ KHÔNG SỢ THẦN CHẾT – bằng chính mạng sống của mình đã được THẦN CHẾT kính cẩn nghiêng mình mở CÔNG CHÍNH và mời các vị này bước vào lịch sử!

Tổng Thống Ukraina: ZELENSKY

Thần Chết, tức Tử Thần xưa nay vẫn là nỗi ám ảnh, lo sợ của đại đa số con người. Đông và Tây thuở giờ mang hai nền văn hóa khác biệt. Ai đó đã từng nói: “Đông là Đông và Tây là Tây”.

Nhưng theo tôi, Đông Tây vẫn có những cái thống nhất với nhau. Một trong những cái thống nhất đó là hình tượng Thần Chết. Tử Thần vẫn được Đông và Tây tượng trưng bằng một bộ xương khô, tay cầm lưỡi liềm. Quả là một hình tượng làm trẻ già lớn bé khắp nơi, tự cổ chí kim đều sợ hãi. Tôi cũng vậy, tôi cũng ớn cái lão ấy lắm. Cái lưỡi

liềm ghê rợn trên tay lão lúc nào cũng như múa lên, chực chờ mà cắt phăng đi sinh mạng người ta! Sợ quá đi chớ! Cái lão Thần Chết đáng sợ ả ả hiện hiện khắp mọi nơi, mọi lúc.

Tuổi già ư? Lão chẳng tha ai cả. Lão từ tốn ra tay, chậm chạp nhưng chắc chắn, từng người một. Tai nạn ư? Lão đột ngột vung lưỡi liềm, số nạn nhân của lão vô chừng, khi nhiều, khi ít.

Bệnh tật ư? Lão hành hạ người ta chán chê rồi mới xuống tay. Chiến tranh, dịch bệnh, thiên tai ư? Lão đặc ý vung tay lấy mạng người ta hàng loạt... Người ta ít ai ưa lão, mà cũng ít ai không sợ lão. Lão tung hoành ngang dọc, coi thường mọi sự; kể cả những tiến bộ khoa học của đời nay. Những thứ đó thì cũng lắm chỉ ngăn cản bớt mức tàn khốc của cái lưỡi liềm trên tay lão mà thôi. Lâu ngày chày tháng rồi thì cuối cùng lão vẫn thắng. Có lẽ lão lấy làm đặc ý với sức mạnh vạn năng của lão. Ai mà chẳng sợ? Lão nghĩ thế! Mà kẻ lão cũng đáng sợ thật. Nhưng lẽ đời mà, có cái gì tuyệt đối đâu. Đại đa số người ta sợ lão, nhưng không phải là tất cả. Có những người không hề sợ lão.

Ngày 21 tháng Chạp năm Giáp Thân (1248), 50 vạn quân Mông Cổ dưới quyền thống suất của Thái tử Thoát Hoan và hai danh tướng Ô Mã Nhi, Toa Đô ào ạt kéo sang xâm lăng Đại Việt. Hội quân trên đất Hồ Quảng phía Nam Trung Hoa: Lục quân do Thoát Hoan điều động tiến vào Lạng Sơn. Thủy quân từ Quảng Châu theo Toa Đô vượt biển vào Chiêm Thành; từ phía Nam tiến lên Bồ Chánh (Quảng Bình) rồi thẳng ra Nghệ An. Quân Đại Việt bị kẹp giữa hai gọng kềm.

Ngày 27 tháng Chạp, giặc chiếm Nội Bàng, Hưng Đạo Vương lui về Bái Tân (thượng lưu sông Lục Nam).

Ngày 6 tháng Giêng, giặc đến Bình Than.

Ngày 12 tháng Giêng, giặc chiếm Kinh Bắc (Bắc Ninh), Hưng Đạo Vương chuyển quân về Thiên Trường. Giặc cậy mạnh đuổi theo rất gấp. Ngài giao Trần Bình Trọng giữ Thiên Trường, còn mình bảo vệ vua Nhân Tông và Thượng Hoàng Thánh Tông lui về Hải Dương.

Ngày 21 tháng Giêng, Trần Bình Trọng chặn đánh giặc tại Bãi Thiên Mạc (bên sông Cái, thuộc tỉnh Hưng Yên). Quân ít, thế cô, ông bị giặc vây bắt được. Thoát Hoan biết ông là một tướng tài, muốn trọng dụng nên hết sức vỗ về để dụ hàng. Ông khảng khái từ chối.

Thoát Hoan hỏi ông:

“Có muốn làm Vương đất Bắc không?”

Trần Bình Trọng quắc mắt đáp:

“Ta chỉ bị bắt thì chỉ có chết mà thôi, đừng nhiều lời vô ích”.

Thoát Hoan biết không thể lung lạc được ông, đành ra lệnh chém... Lưỡi gươm Mông Cổ vung lên, cái lưỡi liềm của Tử Thần hạ xuống. Bảo Nghĩa Vương Trần Bình Trọng giây phút đó chợt trở thành cái tên thiên thu bất tử. Thần Chết ngỡ ngàng. Lão núp sau lưỡi gươm Thoát Hoan. Lão nghĩ rằng bại tướng kia sẽ kiêu oai lão. Đứng trước cái oai Thần Chết cùng với miếng mồi ngon là tước Vương đất Bắc, lão nghĩ người bại tướng nước Nam kia sẽ khó lòng cưỡng lại. Lão mỉm cười chờ đợi lời quy phục...

“Ninh vi Nam quý, bất vi Bắc vương...”

Câu trả lời ngạo nghễ kia đã tạt vào mặt lão một gáo nước lạnh, làm cho lão nhớ ra rằng trên đời này vẫn có những con người không hề sợ oai Thần Chết! Lão cay đắng nhận ra mình mới là người chiến bại. Tới gần đây, nhân đọc một bài thơ, tôi mới biết thêm rằng, chẳng những con dân Đại Việt có rất nhiều người coi thường Thần Chết; mà hơn thế nữa, có những người còn làm cho Thần Chết sợ họ nữa kia!

Ngày 24/1/1930, tại hội nghị Võng La, Đảng trưởng Việt Nam Quốc Dân Đảng Nguyễn Thái Học tuyên bố: “Chúng ta nhất định phải phát động cuộc Tổng khởi nghĩa. Không thành công thì thành nhân.”

Ngày 10/2/1930, cuộc Võ trang khởi nghĩa do Việt Nam Quốc Dân Đảng lãnh đạo nổ ra. Cách mạng quân tấn công Yên Bái, Hưng Hoá, Lâm Thao, Sơn Tây, Đáp Cầu, Phả Lại, Phủ Đức, Vĩnh Bảo và nhiều nơi trong nội thành Hà Nội. Một số lãnh tụ của Đảng hy sinh hoặc bị bắt.

NGUYỄN THÁI HỌC

Ngày 28/3/1930, Hội đồng Đề hình của thực dân Pháp đã mở phiên xử tại Yên Bái với kết quả:

- 100 án khổ sai chung thân;
- 50 án tử hình.

Đó là chưa kể đến hàng hàng lớp lớp chiến sĩ ái quốc đã bị tù đày và bắn giết ngay sau ngày khởi nghĩa.

5 giờ sáng ngày 17/6/1930, Đảng trưởng Nguyễn Thái Học cùng 12 đồng chí lần lượt bước lên máy chém, và cũng là đài vinh quang đưa tên tuổi họ vào lịch sử.

Đó là các liệt sĩ:

1. Bùi Tư Đoàn, 37 tuổi, nông dân;
2. Bùi Văn Chuẩn, 35 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
3. Nguyễn An, 31 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
4. Hồ Văn Lão, 35 tuổi, thợ hồ;
5. Đào Văn Nhít, 32 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
6. Ngô Văn Du, 29 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
7. Nguyễn Đức Thịnh, 30 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
8. Nguyễn Văn Tiềm, 28 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
9. Đỗ Văn Sứ, 27 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
10. Bùi Văn Cửu, 30 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
11. Nguyễn Như Liên, 27 tuổi, thuộc Binh đoàn Yên Bái;
12. Phó Đức Chính, 32 tuổi, công chức; và
13. Nguyễn Thái Học, 29 tuổi, Đảng trưởng.

Các liệt sĩ Việt Nam Quốc Dân Đảng sau khi bị xử chém ở Yên Bái. Trong vòng tròn là đầu của Đảng trưởng Nguyễn Thái Học. Hình này đã được đăng trên các báo Pháp Việt sau ngày hành quyết 17-6-1930. Liệt sĩ Nguyễn Thái Học đã để lại câu nói cho hậu thế: Không thành công thì thành nhân.

Mười ba lần, lưỡi gươm máy chém nặng nề rơi xuống. Mười ba tiếng hô “Việt Nam vạn tuế” đồng loạt vang lên...

Trong buổi sáng sớm của ngày Quốc tang đó, Thần Chết không còn dám núp mình trong cái khí cụ giết người là cái máy chém kia nữa. Và Từ Thần kính cẩn đứng ghi tên! Lão

Thần Chết lần này không còn cái dáng vẻ đáng sợ như mọi ngày. Thần Chết giờ đây đang kính cẩn đứng khắc từng cái tên anh hùng vào bia Tuần quốc!

Tôi có lỗi quá! Không nhớ hết bài thơ, tôi cũng không nhớ được tên tác giả. Tôi chỉ có được một nén hương lòng. Bằng hữu xa gần, ai nhớ, xin làm ơn nhắc dùm tôi!

Cũng vào những ngày này, 44 năm trước; cuộc chiến đấu bảo vệ miền Nam tự do đã kết thúc một cách bất hạnh. Quân đội miền Nam đã chiến đấu anh dũng nhưng lực bất tòng tâm, và lại sinh mạng miền Nam tự do chỉ là một con cờ trên bàn cờ quốc tế, mà người có quyền quyết định kết quả đó không phải là những người Việt yêu tự do ở miền Nam. Và cũng trong những ngày bi thảm đó, Thần Chết đã phải thêm một lần kính cẩn đón tiếp những con người Việt Nam bất khuất; những con người mà đứng trước giờ lâm tử của Tổ quốc họ đã quay ra coi thường Thần Chết. Trái với lệ thường, những con người kia đã bình tĩnh ra lệnh cho Thần Chết đến trình diện họ. Và lão đã kính cẩn tuân lệnh.

– **Tướng Lê Văn Hưng**, Tư lệnh phó Quân đoàn IV & Quân khu IV, nói với sĩ quan và binh sĩ thuộc quyền: *“Tôi chấp nhận chết. Một người Tướng không giữ được nước thì phải chết vì nước, không thể bỏ dân, bỏ xứ để cầu an cho bản thân, Vĩnh biệt anh em...”* Một tiếng súng nổ, 8 giờ tối ngày 30/4/1975.

– **Tướng Nguyễn Khoa Nam**: *“... Chúng tôi là Tướng chỉ huy, nếu chúng tôi không bảo vệ được đất nước thì chúng tôi phải chết theo đất nước.”* Một tiếng súng nổ, 6 giờ sáng ngày 1/5/1975.

– **Tướng Trần Văn Hai**, Tư lệnh Sư đoàn 7 Bộ Binh: *“... Chúng ta đã làm tất cả những gì có thể làm được... Chúng ta đã chiến đấu hết sức mình, nhưng trong giờ phút này chúng ta đành phải bỏ tay... Xin cảm ơn và vĩnh biệt các anh em.”* Một tiếng súng nổ, sáng ngày 1/5/1975.

– **Tướng Lê Nguyên Vỹ**, Tư lệnh Sư đoàn 5 Bộ Binh: *“... Tôi nghĩ thân làm Tướng là đã hưởng vinh dự và ân huệ của Quốc gia hơn các anh em, nên tôi đã nghĩ đến một lối đi riêng cho tôi.”* Và lối đi đó đã mở ra bằng một phát súng, trưa ngày 30/4/1975.

– **Tướng Phạm Văn Phú**: *“... Tôi không thể bỏ ra đi khi đất nước của tôi trong tình trạng như thế này. Tôi sẽ ở lại đây để chết chứ không đời nào chịu đầu hàng cộng sản.”*

Tướng Phú đã trả lời tướng Smith ngày 27/4/1975 như vậy khi ông này ngỏ ý mời tướng Phú và gia đình di tản. 32 viên Chloroquine uống vào lúc khoảng 2 giờ trưa ngày 29/4/1975.

Cái danh sách mà Thần Chết được lệnh phải đi đón trong những ngày đó còn dài. Những sĩ quan cấp Tá, cấp Úy, những hạ sĩ quan, binh sĩ, cảnh sát, công chức, cán bộ... Cái danh

sách đó đang được lão Thần Chết trân trọng giữ gìn, chờ một ngày để trao lại cho những nhà viết sử.

Từ lâu rồi, lão đã học được một điều, là khi người ta lấy Tổ Quốc, Danh Dự và Trách Nhiệm làm trọng, thì người ta sẽ không còn sợ lão. Rồi theo lẽ tự nhiên, lão đâm ra sợ ngược lại những con người kia. Khi họ gọi lão đến, lão cung kính đến trình diện và miễn cưỡng làm cái nhiệm vụ mà Danh Dự và Trách Nhiệm của những người kia giao cho lão. Lão kính cẩn khắc tên họ vào bia Tuân quốc. Như vậy thì xét ra cái lão Thần Chết này cũng không đáng sợ và đáng ghét cho lắm. Lão là người đôi khi cũng biết điều. Lão hay dọa dẫm người ta. Nhưng nếu gặp người, gặp lúc lão cũng biết cách cư xử. Lão cũng làm được nhiều việc đáng làm. Lão rất rạch ròi phân minh. Lão đã kính cẩn khắc những cái tên Trần Bình Trọng, Nguyễn Thái Học... vào lịch sử. Lão đã đặt tên ai vào chỗ nào là không bao giờ sai chạy. Đâu ra đó. Không bao giờ lão làm lẩn để cái tên Nguyễn Hữu Hạnh lẫn lộn với những cái tên Nguyễn Khoa Nam, Lê Nguyên Vỹ...

Không bao giờ! Bao nhiêu tiền bạc, bao nhiêu sách vở, tài liệu nguy tạo giấu diếm đều không qua được mắt lão. Không bao giờ! Trần Bình Trọng, Nguyễn Thái Học, Nguyễn Khoa Nam, Lê Văn Hưng, Trần Văn Hai, Lê Nguyên Vỹ, Phạm Văn Phú... cùng những con người khác nữa; đứng trước công lịch sử, họ đồng đặc lên tiếng gọi lão. Lão đã kính cẩn mở cái công ấy ra, CÔNG CHÁNH, và kính cẩn, lão rước họ vào!

LÃO MÓC

*Nguồn: Internet eMail by **Nghiêm Nguyễn** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Tư, March 16, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*